

Pokřivené duše.

Člověk má otázku za otázkou! Jakmile mu poskytnu nové vědění, klade také již nové otázky, ještě než všechno to, co jsem mu poskytl, do sebe s pochopením přijal.

To je jeho veliká chyba! Chce **chvátat** kupředu. Pokud bych se měl podle **něj** řídit, tak by nemohl nikdy ničeho dosáhnout; neboť při svých otázkách vždy jen zůstává stát na svém místě, tak jako líný poutník, který se klidně posadí do stínu lesa a nechá si od jiných vyprávět o svém cíli místo toho, aby se sám sebral a k cíli vykročil.

Na své cestě přece sám **uvidí** a **prožije** všechno to, co by rád chtěl vědět zodpovězením otázek, které v sobě nechává vždy vyvstat. **Hýbat** se musí on, jinak k cíli nedojde!

V přednášce „Žena a muž“ jsem řekl, že každý člověk má z mého Slova vytěžit něco upotřebitelného pro své nynější pozemské bytí! Chce-li tuto radu uposlechnout, tak mu nezbývá nic jiného, než aby mé Slovo v sobě **učinil** živoucím tak, jak mu je dávám; neboť vím přesně, co k tomu člověk potřebuje, a řídím své přednášky stále podle toho. Slovo za slovem musí následovat tyto promluvy; neboť v nich spočívá žebřík, který jeho duši vede pečlivě vzhůru. Je to cesta, kterou duše **může** jít, pokud jen chce!

Jeho spěšné otázky však ukazují, že se chce **učit** svým doposud obvyklým rozumovým způsobem a nutné prožití opět dává stranou. **Učení** však **duši** nijak neprospěje; neboť naučené zůstává již při prvním kroku ze země zde s tělem. Jen **prožité**

vezme si duše s sebou! To jsem říkal již často, a navzdory tomu přistupuje pozemský člověk ke Svatému Slovu vždy znovu falešně! Nedůvěřuje mi v tom a chce to vědět lépe nebo se nechce rád vzdát svého dosavadního způsobu.

Ve výstavbě mých přednášek spočívá moudré vedení, kterému on nerozumí. Není také vůbec nutné, aby je v tom poznal, jakmile je jen následuje a nesnaží se ve své vědychtivosti spěchat kupředu jako letmí čtenáři nějaké knihy, kterou čtou pouze kvůli **napětí**, jen aby tím vyplnili volné hodiny a odvedli se tím od jednostranného myšlení o své každodenní činnosti.

Oni nevidí během své četby před sebou živě vystupovat lidi líčené v knize, nevšímají si samotného vývoje, který musí v sobě prožívat osoby tam jednající, nevidí z toho se vyvíjející ostré následky, které jsou vždy opět schopny změnit poměry a prostředí. Toho všeho nedbají, nýbrž přeskakují vpřed, jen aby se o tom či onom dějství rychle ještě dověděli! Nemají žádný užitek z **nejlepších** knih, které líčí část pozemského života, z čehož by čtenář mohl pro sebe načerpat mnohé, pokud by všechno v sobě správně **spoluprožil!**

Jako ti čtenáři, kteří se v horlivosti snaží všechny knihy hltat, avšak jejich pravý účel a smysl nikdy nepoznají, nýbrž umějí pro sebe rozlišovat jen dva druhy: napínavé a nenapínavé knihy, **takoví** jsou lidé, kteří v sobě ihned nechávají vyvstat opět otázky, jakmile čtou jednu přednášku z vědění o stvoření.

Mají se napřed s největším úsilím a vynaložením energie snažit **načerpat** v tom, co jim poskytuje každá přednáška!

Pokud se jim při tom něco neukazuje ihned zcela jasně, tak

nesmí pohlížet pátravě **kupředu**, nýbrž se musí **dívat v Poselství zpět**, aby **v něm** pátrali a našli **tam** vysvětlení.

A člověk **nalezne**, když nechá v duchu obrazně před sebou vyvstat Poselství! Najde **všechno**, pokud skutečně hledá. V tomto nutném hledání bude mu však Poselství stále jasnější, silnější a bude v něm jistější. Bude je tím vždy lépe poznávat a ... **prožívat!** Právě **tím** ho nutím k tomu, aby udělal něco, co by dobrovolně v duchovní lenosti, která ještě zčásti spočívá nade všemi lidmi, nikdy neudělal.

V tom spočívá jím nepoznané vedení, které je mu neocenitelnou pomocí k oživení mého Poselství. Naučí se při tom poznávat, co všechno je v Poselství vysloveno, co všechno v něm spočívá, o čem navzdory čtení neměl doposud žádného tušení. Vidí, **jak** může v tomto Poselství pátrat a učinit při tom pro sebe stále znovu nově se jevící objev, že v něm skutečně najde **vše**, že jen na něm samotném záleží, na jeho slabém způsobu hledání, když tak mnohého doposud nedbal.

Nynější a následující přednášky jsou **rozšířením** Poselství! Kdo jim chce rozumět, musí také znát Poselství. Je to celek, který také musí být zachován ve stanoveném pořadí, pokud se má stát pravým **věděním**.

Ani **jedinému** místu se při tom nelze vyhnout. A pro vědění o stvoření tím není požadováno příliš mnoho. Pro koho je to příliš mnoho, ten s tím nemůže být nikdy hotov. Avšak bez takového vědění není více žádného vzestupu a také žádného dalšího prodlévání; neboť čas možnosti setrvání v tomto nevědomém bytí je pryč.

Bůh, váš Pán a Stvořitel, to nyní od vás **požaduje!** Kdo od toho ustoupí, od toho se Bůh stáhne zpět! A bez Boží milosti nemůže člověk být. Nezůstává vám vůbec žádná volba, pokud ještě chcete nadále existovat; neboť Bůh nyní vůči tvorům klade své podmínky!

Pohleďte jen kolem, avšak **nezkaleným** zrakem, který není omámen nějakou samolibou ideou, a pak musíte přece poznat, jak nyní všechno, co není podle vůle Boží, přichází pozvolna ke kolísání a pádu! Vůči zákonům Božím ve stvoření není žádná moc, která by se úspěšně od nynějška ještě mohla vzepřít! Dbejte těchto mých slov a poznáte v současných i nadcházejících událostech ruku Boží, která viditelně zasahuje do lidského díla! —

Snažím se vás vést pro vás nejlepší cestou. Avšak musíte jít **se mnou** pevnými kroky a nesmíte se chtít pokoušet neustále spěchat kupředu jako ti čtenáři, jejichž povrchnost jsem vám ukázal jako příklad.

Tak tomu je i u mé poslední přednášky „Žena a muž“. Jak znám lidi, vynoří se při tom v jejich mozcích opět otázky, aniž by si dávali námahu získat odpověď z Poselství nebo v přednášce samotné a, jako neposlední, **skrze pozorování bližních v nynějším pozemském bytí!** Právě **v tom** najdete nejvíce, protože to vám dá, pozorováno z hlediska mého Poselství, hojnost potvrzení pro všechno, co jsem vám vysvětlil! Avšak upozorňuji, jen když to pozorujete z hlediska obsahu mého Poselství!

To podmiňuje, abyste se do Poselství správně postavili. Dovedete-li to, pak můžete všechno, úplně všechno také ihned ve vašem okolí zcela přesně poznat, a stanete se tím vědoucími, budete moudří! Budete pak číst v pozemském bytí tak, jako se čte

v nějaké knize. Ta je vám skrze Poselství k tomu otevřena!

Jen se o to pokuste. Oči se vám pak rychle otevřou a vy se tím probudíte! Nebojte se žádného úsilí k dosažení této nutnosti!

Ne že byste tím měli vidět jen chyby vašich bližních! Tak to není míněno, nýbrž máte v tom poznat **život sám** se všemi jeho následky a proměnami, k čemuž vám mé Poselství je a vždy zůstane vůdcem v nezměnitelné věrnosti! Jen **v** životě a **skrze** život samotný poznáte všechny hodnoty mého Poselství, ne svou vědychtivostí. A skrze Poselství můžete opět život správně pozorovat tak, jak je vám to ku prospěchu. I při tom všechno vzájemně působí a pravé vědění přichází jen v prožití!

Tímto způsobem se brzy s Poselstvím **sjednotíte**; stane se vám životem, protože je můžete poznávat jen z tohoto života; neboť k vám mluví ze života.

Musíte se tedy snažit poznat hodnotu Poselství ne v samotné knize, nýbrž v pozorování života! Musíte v horlivém a nejpečlivějším pozorování všeho toho, co se děje kolem vás a ve vás samotných, přispívat k možnosti, abyste Poselství **opět našli** v životě, z něhož k vám hovoří.

To je ta cesta pro vás k pravému poznání mých slov, která vám musí přinést užitek a nakonec vítězství nad temnotou! Tím dostane se vám zcela samočinně koruny věčného života, to znamená možnosti věčně smět být sebevědomým v tomto stvoření, čímž pak šířice požehnání můžete spolupůsobit na jeho dalším vývoji k radosti a k míru všech tvorů. —

A skutečně se po mé poslední přednášce ve vás opět

vynořily otázky! Otázky, které dokonce musí přinést určitou sklíčenost, přestože odpověď na ně lze snadno nalézt v Poselství; neboť v něm utěšujíc stojí, že každý následek falešného jednání v sobě skrývá možnost oproštění a tím i vykoupení, jakmile jen se z toho lidský duch poučí a pozná falešné.

A přece spočívá určitá úzkost v tom, když si člověk s pokročilým věděním řekne, že je pokřivenou lidskou duší, když byl na zemi jednou jako žena a jindy jako muž nebo naopak. Na jeho duši se při tom pokládá tíseň.

To je přirozeně falešné a opět se vylévá dítě i s koupelí; neboť nejbliže ležící k tomu je poznání, že takový člověk **pokřivil** svou duši! Pokřivení však **nemusí vůbec ještě trvat**. Změnil při tom ve skutečnosti přece jen oděv, tedy tělo! **Duch** sám však zůstává při všech proměnách přesto vždy tím, k čemu se na počátku svého putování stvořením prvně rozhodl; neboť pro něj platí v tomto ohledu jako u každé věci ve stvoření také jen **jediné** a směřodatné svobodné rozhodnutí, na které pak zůstává vázán.

Sklíčenost nastává tedy jen skrze příliš letmé přijetí Poselství; neboť z něho každý musí vědět, že právě takováto proměna mohla být pro tohoto tím dotčeného jen k užitku. Dává mu přece možnost opětovného narovnání, podněcuje ho k tomu, ano, pomáhá mu nejsilnějším způsobem všechno narovnat. Duše může dokonce v takovém nutném prožití ještě **zesílit**.

Nyní však nesmí znovu vzniknout domněnka, že něco zameškali ti, jejichž cesta zůstala přímá. Tak tomu není, nýbrž tam, kde došlo k pokřivení skrze vlastní, falešné chtění, jen **tam** může proměna plná milosti být ku prospěchu, aby tato pokřivená duše, která tím přece projevila slabost, zesílila tak, že to již opět

neučiní. Tím přirozeně od ní také chyba odpadla.

Nyní pohleďte kolem sebe a pozorujte bližní! Brzy budete mezi nimi nacházet ženy, které ve své bytosti nesou **mužské** povahové rysy. Právě dnes je jich více než kdy jindy. Je možné říci, že dnes se mnoho žen tím zdá být **nakaženo**; neboť není přece těžko pochopitelné, že něco **zkřiveného** u takovýchto žen nebo dívek v jejich bytosti je, **musí** být, protože žena přirozeně nemůže být žádným mužem, ani být nemá.

Nemíním tím samozřejmě nikdy tělo; neboť to je skoro vždy vyloženě ženské, s výjimkou kyčlí, které ve většině takových případech připomínají mužské svou úzkostí, což je tudíž také ve skutečnosti **neženské**.

Podotýkám to úmyslně, protože tím současně poukazuji na **vnější** znak. Ženské tělo, ve kterém dlí pokřivená mužská duše, bude mít ve většině případů toto znamení úzkých, k mužské stavbě klonících se kyčlí, na rozdíl od těch, jejichž duše teprve o nějaký způsob pomužštění usiluje, ať už ve svých názorech, nebo ve své činnosti, čímž vzniká sklon, který dá povstat vláknům pro nejbližší inkarnaci v mužském těle.

Samozřejmě existují ve stavbě těla žen také výjimky v odchylkách skrze přepěstění, skrze jednostranný sport matek nebo jejich falešnou tělesnou činnost, jejíž následky se přenášejí na děti.

Tím jsme také ihned označili dvě hlavní skupiny, které musíme oddělit.

Jedna skupina pozemských žen a dívek, která již v sobě

nese pokřivené mužské duše, a druhá skupina, která ženské duše v sobě sice ještě nese, které však usilují o pomužštění skrze pokřivené pojmy, jež dobrovolně přijaly nebo obdržely falešnou výchovou nebo falešnou osvětou.

Nepotřebuji snad zvláště podotýkat, že v tomto naposledy uvedeném případě nenesou následky jen samotné ženské duše, nýbrž do vláken viny jsou zapleteni také všichni ti, kteří k tomu dali podnět.

Tím však nechceme odbočit příliš daleko, nýbrž zůstaneme u našich dvou prozatím nalezených skupin. Ty, u nichž to teprve nastává, ponechme stranou; neboť to jsou ženské duše nacházející se v právě probíhajícím pokřivení, jejichž pozemské tělo se přirozeně v nynějším pozemském bytí skrze svou hutnost a tím spojenou těžkopádnost nemůže již více proměnit. Zůstane jim to vyhrazeno pro nejbližší inkarnaci.

Avšak i před tím je jim ještě poskytnuta záchrana. Pokud se v **tomto** nynějším bytí ještě vzchopí a energicky ze sebe setřesou vše neženské! Tím se musí vytvořit ihned také nová vlákna, která se kloní a táhnou k **ženské** inkarnaci, zatímco ta ostatní již nedostávají žádný příliv síly.

Rozhodující je nakonec však potom stav, v **jakém** se duše nachází **při odloučení**, k jaké straně se sama pak nejsilněji přiklání. Dosáhne-li ženské chtění, myšlení a jednání v ní až do té doby opět převahy, tak bude plynout její vyzařování při pozemském odloučení hlavně do **těch** vláken a tím bude oživovat **taková**, která vedou k ženství, zatímco ta ostatní vedoucí jen do krátkého, lehkého prožití na onom světě pak rychle uschnou a mohou odpadnout, pokud nebyla dříve navázána **příliš silně**.

Je také možné, že tato falešná vlákna se ještě odžijí skrze silné ženské chtění již během pozemského času a duše se z nich opět uvolní ještě dříve, než musí odejít. To všechno závisí na druhu a síle současného chtění a na tom, zda pozemsky inkarnované duši zbývá ještě dostatek času k tomu, než se musí odloučit; neboť zákon musí být naplněn v každém případě. Buď ještě zde, nebo po odchodu.

Vezměme však dnes k našemu pozorování **jen** ty pokřivené duše, které jsou jako následek tohoto pokřivení již inkarnovány v odpovídajícím pozemském těle.

Mezi nimi nejprve pozemské ženství, ve kterém byly inkarnovány slabé mužské duše, protože se v dřívějším životě příliš vzdálily od čistě mužského myšlení a jednání. To již objasňuje, že se u takovýchto pozemských žen může jednat jen o **slabé** mužské duše. Proto není naprosto nic chvályhodného, když se nějaká žena snaží proti ženskému způsobu tlačit do popředí mužské povahové rysy nebo je vůbec ukazuje.

Taková žena není ve svém myšlení a ve svém jednání v žádném směru silná, ani ve směru mužském ani ve směru ženském. Získala by také **pozemsky** pro sebe mnohem více, kdyby se snažila pokřivení potlačit.

Její prožití jí však pomáhá ke změně; neboť musí při tom brzy zjistit, že se pravý muž v její blízkosti nikdy necítí dobře. Nenachází v sobě pro ni žádného porozumění. Tím méně může nastat harmonie, protože pravé mužství je ode všeho falešného odpuzováno, tedy také od mužského úsilí nějaké ženy! Manželství mezi pravým mužem a ženou, která v sobě nese pokřivenou mužskou duši, může nastat jen na čistě rozumovém základu.

Pravá harmonie nemůže při tom nikdy nastat.

Avšak taková žena bude bezděčně přitahována k **takovým** mužům, kteří v sobě nesou pokřivenou ženskou duši!

Také tito poslední nebudou bezděčně pokládáni od v sobě nezkřivených mužů za plnohodnotné. V tomto neuvědomělém citění a jednání však spočívá nutkání Pravdy, skutečnosti.

Všechny tyto následky bezděčného citového jednání, které můžeme označit jako **přirozené**, působí však výchovně na pokřivené duše, které skrze své bolestné prožití v jejich zklamání se opět narovnají do správného směru, nebo alespoň v mnoha případech. Avšak to nevyklučuje, aby později pak vždy znovu opět nepadaly do takovýchto nebo podobných chyb. Pokud zkušenostmi nezesílí, zůstanou jako třtina ve větru se klátící. Mnohé, mnohé si mohou lidé v budoucnosti uspořit, pokud se v tom však **nyní** stanou vědoucími. Mnoho utrpení a mnoho času! Neboť doposud si duše nemohla své pokřivení uvědomit.

Přesně tak, jako je tomu u mužských duší v ženském těle, tak je tomu také u ženských duší v mužském těle. V obou případech to jsou stejné následky jednotného, nezkřivitelného zákona.

Jedno vás při pozorování vašeho okolí napadne, co jsem ve své přednášce dnes již uvedl: že se kupodivu ženské duše v mužském těle cítí přitahovány mužskými dušemi v ženském těle a naopak. Cítí se tedy právě zde žena se silnějším rozumovým chtěním a převážně mužskými povahovými rysy ve většině případů bezděčně přitahována k muži s jemnějšími povahovými rysy.

V tom nespočívá však jen bezděčné hledání vyrovnání, nýbrž působí zde velký zákon přitažlivosti stejného druhu!

Stejnorodost zde spočívá **v pokřivenosti duše!** Obě duše jsou pokřivené a tím v nich skutečně existuje stejný druh, který se přitahuje podle zákona.

Přitažlivost muže k ženě, je-li při tom vyloučen pohlavní pud, je následkem nebo účinkem **jiného** zákona, nikoliv přitažlivosti stejného druhu. K lepšímu pochopení bude vhodné, když k tomu řeknu a vysvětlím něco o stejnorodosti, co je pod stejnorodostí chápáno; neboť v tom spočívá k tomu to rozhodující.

Přitažlivost stejnorodosti není jediný způsob, který zdánlivě působí **přitažlivě**. V případě zdánlivé přitažlivosti spočívá veliký rozdíl. Přitažlivost stejného druhu, tento veliký zákon stvoření, je však **základem** ke **všem spojovacím snahám** ve stvoření, lhostejno, jakým způsobem se tak děje. Tento veliký zákon předem **podmiňuje** všechny tyto děje, přivozuje je a také je vybavuje. Vznáší se nade vším a působí v nich hybně a skrze ně ve veškerém tkání stvoření.

Chci proto nejprve **rozdělit** druhy přitažlivosti podle označení jejich vlastního působení, tedy podle jejich činnosti: na skutečnou **přitažlivost** a na tímto velikým a všepřesahujícím a podmiňujícím zákonem nutně vyvolanou **touhu po spojení** odštěpených částí určitého druhu!

V působení stvoření tedy existuje **přitažlivost** a **touha po spojení!** Působení se v obou případech jeví navenek zdánlivě stejně. Avšak vnitřní k tomu hybná síla je zcela odlišná.

Přitažlivost nastává ze stejného, v sobě uzavřeného druhu a **touha po spojení** spočívá v **rozštěpených** druzích, které trvale usilují opět vytvořit druh!

Lidmi vytvořená věta, že protiklady se přitahují, avšak stejné póly se odpuzují, stojí proto jen ve **zdánlivém** rozporu vůči zákonu přitažlivosti stejného druhu.

Ve skutečnosti v tom není žádný rozpor; neboť lidmi vytvořená věta platí a je správná pro děj touhy po spojení různých odštěpených druhů do určitého, plnohodnotného druhu. **Avšak také jen v tom!** Teprve mezi samotnými uzavřenými druhy nastupuje v platnost pak vlastní zákon přitažlivosti stejného druhu, který k tomu vyvolal ženoucí působení snahy o spojení do určitého a plnohodnotného druhu. Zachvívá se nad tím i v tom.

Co člověk doposud ve své vědě poznal, jsou jen malé děje mezi druhy **rozštěpení**. Vůbec ještě neobjevil působení a činnost samotných druhů, protože na zemi a v jejím nejbližším okruhu existují jen **odštěpení** druhů, tedy **částičky**, jejichž působení a účinky dokázal pozorovat.

Tak jsou také ženský duch a mužský duch vždy jen **odštěpeními** druhu, která hledající spojení podle zákonů stvoření usilují jeden k druhému, tedy jen částičky, které také při svém spojení vytvoří opět jen část vlastního **druhu duchovna!**

Toto zde řečené týká se opět jen **základního rysu** mezi ženstvím a duchovnem, zatímco obaly duše a konečně obaly hrubohmotnosti jsou v mnohem menší části odvozená odštěpení jiných druhů, která působíce vždy podle svého příslušného základního druhu žádají spojení a ukazují v tom určité důsledky.

Člověk sám není například žádným určitým druhem, nýbrž jen odštěpením, které v sobě nese touhu po spojení.

Avšak jeho zlé myšlení nebo špatné konání je určitým druhem, který přitahuje stejnorodost a bude jí přitahován! Z toho vidíte, že z odštěpení druhu může vycházet hotový druh, a ne snad jen odštěpení.

Chci zde dát ještě jeden poukaz: v přitažlivosti stejného druhu spočívá zcela určitá, neodsunutelná podmíněnost. Spočívá v tom také mocnější síla, která je zakotvena v základním zákoně. V touze po spojení odštěpení druhu však spočívá větší volnost pohybu, daná oslabením síly. Z tohoto důvodu mohou se **odštěpení** druhu spojovat **rozličným** způsobem, a tak vytvářet proměnlivé účinky a formy.

Dnes vám mohu o tom podat opět jen malý obraz, protože všechny tyto body jdou do tisící násobků a my bychom nenašli žádný konec. Kdybych v tom **já** nerazil **zcela určitou** cestu, která je přizpůsobena vašim lidským možnostem, tak byste nemohli nikdy obdržet skutečně ucelený obraz o dění ve stvoření!

Proto mne musíte také pomalu následovat. Nesmíte se při tom pokoušet jít ani o krok dál dříve, než jste všechno mnou vysvětlené správně do sebe přijali, nesmazatelně; neboť jinak byste mohli a museli navzdory mému vedení zůstat stát na cestě bez pomoci. **Nevědomé** následování vám nepřinese žádný užitek.

Uvažte, že mne následujete cestou, kterou se s vámi již nevrátím! Stoupáme společně po žebříku, na kterém pro vás nesmí chybět žádná příčka. Jdeme při tom příčku za příčkou.

Neprožijete-li při tom jednotlivé příčky správně, tak, že se vám stanou skutečně známými, tak se může snadno stát, že ještě na cestě náhle ztratíte oporu a musíte se zřítit. Nestanou-li se vám známými a neosvojíte-li si je, tak budete stát jednoho dne snad již ve značné výši zmatení a nebudete moci již více dál vzhůru, protože vám bude k tomu scházet pod vašima nohama bezpečná opora. Avšak vrátit se zpět již také nebudete moci, protože se vám příčky k tomu nestaly dostatečně známé, a tak se musíte zřítit nečekaným pádem.

Neberte takové varování a napomenutí příliš lehce; neboť platí celému vašemu bytí v těchto posledních pozemských hodinách světového času.